

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Λ. ΜΠΑΡΑΝΣΥ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

Ελα, μὴν ἀργεῖς, κόρη μου ! εἶπε ἀνυπόμονα ὁ μπάρμπα Μπρέσσον στὴ μικρὴ Φρανσὶν πού τριγύριζε ἀδιάκοπα μέσα στὴν κάμαρη. Μὰ τί κάνεις λοιπόν ;

— Τί κάνω, ἀπάντησε ἡ νέα σαοτισμένη γιατί τὴν εἶχαν δῆ νὰ κρατᾶ δυὸ μεγάλα τσόκαρα στὰ λεπτοκαμωμένα της χέρια. Νά... θέλω...

Καὶ γέλασε μ' ἀμυγχανία.

— Θέλεις νὰ τὰ θάλῃς μπροστὰ στὸ τζάκι, ἔ ; τὴ ρώτησε ὁ μπάρμπα Μπρέσσον ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του.

— Ναί, μπάρμπα Μπρέσσον...

— Μὰ τρελλάθηκες μικρούλα μου ; Ἐπιτρέπεται στὴν ἡλικία σου νὰ κάνῃ τέτοιες ἀνοησίες ;

— Ἄφησέ την, ἀντρα μου, εἶπε ἡ γρηᾷ Μαρία, ἐπεμβαίνοντας στὴ συζήτηση. Δὲν τὰ θάζει γιὰ τὸν ἑαυτό της στὸ τζάκι τὰ τσόκαρα τοῦ φτωχοῦ μας Ζουστέν, μὰ γιὰ τὴ Λουίζέττα πού ξύπνησε ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα καὶ τῆς σύστησε νὰ μὴ τὸ ξεχάσῃ.

Ἡ Λουίζέττα ἦταν ἡ ἐγγονὴ τῶν Μπρέσσον καὶ ἡ Φρανσὶν πού τὴν εἶχαν περιμαζέψει ἀπὸ φιλανθρωπία, ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι, καὶ τὴν κράτησαν ἀπὸ τότε κοντὰ τους, γιατί τὴν εἶχαν ἀγαπήσει γιὰ τὴ γλυκύτητα καὶ τὴν ἐνεργητικότητά της.

Ἡ Φρανσὶν εἶχε κλείσει τὰ δεκαοχτώ της χρόνια καὶ ἀποτελοῦσε πιά μέλος τῆς οἰκογενείας Μπρέσσον.

Χαριτωμένη, μὲ τὰ ξανθὰ της μαλλιά πού ἡ ἀνυπόταχτες μποῦκλες της ξεπετιόντουσαν κάτω ἀπ' τὸ σκούφο της, μὲ τὸ τριανταφυλλένιο πρόσωπό της, μὲ τὰ γλυκὰ γαλανὰ μάτια της, στεκόταν ὀρθία κρατώντας ἕνα τσόκaro σὲ κάθε τῆς χέρι καὶ μὴ ξέροντας τί νὰ τὸ κάνῃ ἀκόμα.

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, καλὰ, εἶπε ὁ ἀγαθὸς μπάρμπα Μπρέσσον. Ἀγόρασε ὁμῶς, γυναῖκα, τίποτε γιὰ τὴ Λουίζέττα ; Τί θὰ τῆς φέρῃ ὁ Χριστὸς πού γεννιέται αὐριο ; Ἐγὼ γέρασα καὶ τὸ μυαλό μου ἀδυνάτησε. Δὲν σκέφτηκα τίποτε.

— Μὴν ἀνησυχεῖς, ἀπάντησε ἡ Ἄννα—Μαρία. Ἐσύ, Φρανσὶν, κάνε γρήγορα. Φτάσανε πειὰ τὰ μεσάνυχτα. Νά, ἄρχισε νὰ χτυπᾶ ἡ καμπάνα γιὰ τὴ νυχτερινὴ

λειτουργία.

Ἐνῶ ἡ νέα ἔβαζε τὰ τσόκαρα μπροστὰ στὸ τζάκι, πού ἡ φωτιά του ἔκαιγε ἀκόμα, ἡ γρηᾷ ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ τραπέζι, τὸ στρωμένο μὲ τὸ κάτασπρο τραπεζομάντηλο καὶ ἔτοιμο γιὰ τὸ νυχτερινὸ δεῖπνο, στὸ ὁποῖο εἶχαν προσκαλέσει καὶ μερικοὺς γείτονες. Ἐπειτα, ἀφήνοντας τὸν πελώριο σκύλλο τους, τὸν Ταγιώ, νὰ φυλάῃ τὴ Λουίζέττα, βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι μαζί μὲ τὸ σύζυγό της καὶ τὴ Φρανσὶν, πηγαίνοντας στὴν ἐκκλησία.

Οἱ Μπρέσσον εἶχαν ἀρκετὰ μεγάλη περιουσία, μιὰ ἀγροικία στὴν ὁποία κατοικοῦσαν κ' ἕνα σωρὸ ἀμπέλια καὶ χωράφια. Ὁλος ὁ κόσμος στὴν περιφέρεια τοὺς ἀγαποῦσε καὶ τοὺς ἐκτιμοῦσε γιὰ τὴ γενναιοδωρία τους καὶ τὴν καλὴ τους καρδιά.

Καὶ γι' αὐτὸ ὅλο τὸν τελευταῖο καιρὸ τοὺς συμπονοῦσαν ἐξ αἰτίας τοῦ γιοῦ τους, τοῦ Ζουστέν ! Τί ἀγύριστο κεφάλι εἶχε αὐτὸ τὸ παιδί !... Ἀπ' τὸν καιρὸ ἀκόμα πού πήγαινε στὸ σχολεῖο, ἦταν ὁ πιὸ ἀπειθάρχητος μαθητῆς, ἀν καὶ ξεχώριζε γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του. Ἀργότερα, ὅταν ἄρχισε νὰ καλλιεργῇ τὴ γῆ μαζί μὲ τὸν πατέρα του, παρατοῦσε κάθε τόσο τὴ δουλειὰ του γιὰ νὰ διαβάξῃ τὰ βιβλία πού ἀγόραζε κρυφά... Κι' αὐτὰ τὰ βιβλία τοῦ ἐρέθιζαν τὴ ζωηρὰ ἀλλωστε φαντασία του καὶ τὸν ἔκαναν νὰ λαχταρᾷ μιὰ ζωὴ διαφορετικὴ ἀπ' αὐτὴ πού ζοῦσε.

Καὶ μιὰ μέρα, σηκώθηκε κ' ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι του. Τί ἔκανε τάχα τώρα ἐκεῖ πέρα, στὸ Παρίσι μὲ τοὺς τόσοσους πειρασμούς του πού τὸν εἶχε τραθῆξει σὰν μαγνήτης ;...

Ἡ Φρανσὶν ἦταν θέβαια μιὰ μικρὴ καλὴ χριστιανὴ. Καὶ ὁμῶς δὲν μποροῦσε νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ μυαλό της τίς σκέψεις αὐτὲς στὴν ἐκκλησία ὅπου βρισκόταν τώρα μὲ τοὺς θετοὺς γονεῖς της.

Ὁ οὐρανὸς ἔξω ἦταν ὀλοκάθαρος καὶ μυριάδες ἔλαμπαν τ' ἀστέρια. Ἡ ἐσοχὴ εἶχε κάτι τὸ φαντασμαγορικὸ, καθὼς τὰ παγωμένα κρύσταλλα πετοῦσαν ἀναλαμπές ἀπ' ὅλα τὰ κλαδιά τῶν δένδρων. Τὸ κρῦο

